

Okolica Reke je zelo prijetna. Obmorsko obrežje je povsod obrašeno z drevjem, in to daje človeku prekrasen pogled. Zunaj mesta Reke je goli hrib Trsat s frančiškanskim samostanom in imenitno božjo potjo (Matere božje Lavretanske). Na velikanskej pečini tega hriba so ostanki starega grada Frankopanskega.

I. T.

Male pripovedke.

Dom.

Kadar mine šola, gremo otroci domov. Domá pri ljubih starših sem najrajše. Oče so gospodar v hiši ter zapovedujejo, a mati kuhajo in pospravljajo sobe. Domá prebivajo moje ljube sestrice in bratci, s katerimi se najrajše igram. Domá poznam vsak kotiček v hiši, ter znam za vsako stvarco, kje leži. Domá smo vsi skupaj: oče, mati in mi otroci, — vsa obitelj. V hiši otroci stanujemo, jemo, pijemo in se igramo, delamo in molimo, ter po noči sladko počivamo.

Zjutraj, ko se naredí dan, vstanemo iz svojih posteljic, oblečemo se, umijemo in opravimo svojo jutranjo molitev. Po končanej molitvi se zberemo okoli mize in mati nam dadó zajutrek. Potem gremo v šolo. O poludne pripravijo mati kosilo, otroci veselo posedemo svoja mesta okoli mize, odmolimo molitev pred jedjo ter potlej zavžijemo jedí, ki nam jih so skuhali ljuba mati. Potlej gremo vsak na svoje delo.

Kadar delo dobro končamo, smemo se igrati. V ta namen se zbiramo na dvorišči ali pa na vrtu, časi tudi zunaj na polji ali v zelenem gozdu.

Solnce zahaja. Kmalu se skrije za gozde in goré. Večer se naredí in nas vabi domov. Kako žalostno je v hiši! Tema nastaja. Oče sedé in počivajo od dela. Mati pletó, brat piše, sestra prede, a babica nam pripoveduje lepe basni in pripovedke. Dekla prinese luč, želí nam dober večer, pogrne mizo k večerji, potlej večerjamo, izmolimo sveti rožni venec ter se spravimo spat. Kdor je po dnevi pridno delal in se pošteno obnašal, ta po noči tudi sladko in mirno počiva.

D. Jurša.

Zvonik.

Nij davno tega, da me vzame cerkovnik s seboj v zvonik in mi pokaže véliki zvon, ki ob nedeljah in praznicih vabi pobožne ljudi v cerkev k svetej maši.

Tu sem videl, da zvonovi visé na zelo trdnih železnih okovih. Mislim sem si: ná, zdaj in zdaj odprè veliki zvon svoja usta, da pokliče s svojim milim glasom spodaj idoče ljudi v hišo božjo.

A cerkovnik me popelje še višje, in kmalu dospeva tja gori do ure, ki se za najin prihod niti ne zméni, ter po svojej stari navadi brez prenehljeja vedno ponavlja svoj dolgočasni „tik, tak, tik, tak.“ Ko pridem še višje gori, tja do one male line, ter pogledam doli, zapazim široke planjave in zelene gozde. Zeló sem se čudil, kako nizko so ležale hiše pod menoj. A ljudje, ki so hodili spodaj po cesti, bili so za polovico manjši, nego-li navadno. Nu, vendar še nijsem bil na najvišjem mestu cerkvenega zvonika.

Rekel mi je cerkovnik, da se tam zgoraj vidi naravnost v nebó. Ali jaz se nijsem upal še višje popéti. Nu, kadar bodem večji, potlej se podam tja gori do pozlačenega jabolka na zvoniku, a od tamkej bom šel na najvišje goré in brdine, samo da bom bližej svojega dobrega očeta, ki prebiva — v nebesih.

D. Jurša.

Lepa obleka.

Zórica ima na glavi lep klobuk, nakíten z najlepšimi cveticami in drobno izrezljanim papirjem — ali v glavi, ki jo klobuk pokriva, prazno in puhlo je vse, ker Zórica nema veselja, da bi se kaj učila, njeno največje veselje je lepota.

Zórica ima na rokah rokavice od najlepše kože, roke ima gladke in bele kakor sneg, — ali joj! njene lepe ročice se bojé dela in še nikoli nijso nič koristnega storile.

Zórica ima prelepo rudečo obleko, narejeno po najnovejšem kroji in s svilnatimi vrpcami obšito, — ali srce, ki pod to lepo obleko bije, pokvarjeno je in brezbožno.

Zórica nosi prekrasne čreveljce na svojih lepih, majhenih nogah, — ali njene noge ne hodijo po ónem pravem poti, ki pelje k dobremu in bogoljubnemu življenju.

Zórica ima tudi lep solnčnik, ki jo čuva pred pekočim solncem, — ali polno solnčnih pég ima v svojem notranjem telesu — v svojej duši.

Kaj pomaga torej mladej Zórici lepa obleka, ako jo pa Bog ne ljubi in je tudi dobri ljudje ne marajo, dokler je njeno srce puhlo in njena duša prazna lepih čednosti in lastnosti.

I. T.

Duh na podstrešji.

V vási Žlebcu blizu Brdovca na Hrvatskem imajo ljudje to navado, da ne sme nihče po noči iz hiše, kadar imajo mrliča v njej. Posebno bojazljivi otroci ne gredó nikoli dalje od peči. Kakor povsod, tako je tudi v Žlebcu ta navada, da mrliča „čuvajo“ celo noč. Med temi čuvarji (stražarji), je bil tudi vojak Marko.

V omenjeni vási je pa tudi živel malopriden človek Bukvan, ki je prerad po tujem blagu segal, t. j. ljudje so govorili, da je — tat, ker jim je užé večkrat kako kokoš, slanino in jajca na tihem odnesel kakor kak duh. Ali: „nič nij tako skrito, da bi ne prišlo jedenkrat na dan,“ pravi užé star prigovor, — in tako so tudi pri sosedu Ladroviču vjeli duhá. Čuvarji, ki so bili okoli mrliča, pripovedovali si so redoma različne pripovedi, govor je bil bolj in bolj živahen, — ko se okoli pol dvanajste ure spravi Bukvan na podstrešje, ter začne strašno lomástiti in si slanino na rame nakladati, kakor da bi prišel strah na podstrešje. Ali vojak Marko, ki je bil korenjak v vojski, nij se dal ustrašiti. Nagovori tovariše, in hajdi na podstrešje! Duh pod imenom Bukvan je užé imel slanino na rami. „Stoj, uboga duša!“ zavpije vojak, a duh, da bi ustrašil čuvarje, zažene vso slanino na nje. Toda čuvarji zagrabijo duha, zvežejo ga in drugega dne izročé sodniji, kjer je bil tudi po zasluženji kaznovan. Od tega časa nij bilo v Žlebcu nobenega duha več na podstrešje.

M. Špoljar,